

The illustration depicts a coastal scene. In the foreground, a young boy with blonde hair, wearing a brown tunic and green trousers, stands on a rocky shore. He is looking towards the sea, where a dolphin is leaping out of the water. A large, reddish-brown dog is standing on its hind legs next to the boy, looking at him. To the right, there is a large, gnarled tree with green leaves. The sky is filled with several seagulls in flight. The overall style is that of a classic children's book illustration.

De jongen van de zee, de zee

Een keltisch droomverhaal

hein van Elteren

Hein is in zijn dromen Ned geweest, een Keltische jongen van twaalf. Ongeveer 1500 jaar geleden leefde Ned op een eiland voor de Schotse kust, toen het klimaat een stuk warmer was dan nu.

Je kijkt door de ogen van Ned, je denkt met de kennis van toen en het brein van een jongen die net in de puberteit komt.

Een jongen met paranormale gaven -net als Hein van Elteren zelf.

Je beleeft mee hoe Ned zijn gaven ontdekt, hoe hij onverwachte vrienden -zichtbare en onzichtbare- krijgt.

De wijsheid van zijn vriend, de vossengeest Sionnách, is verrassend.

Ned moet in korte tijd volwassen beslissingen leren nemen. Hij moet uiteindelijk kiezen tussen de dood van een vriendelijke, maar behoudende toekomstige leider, of van een onsympathieke strijder die zijn volk zeker in oorlog zal brengen. Beide mogelijke toekomst van de laatste Kelten op het eiland zijn ongewis... of hij nu de een of de ander kiest.

Hein van Elteren (1960) schrijft spirituele jeugdboeken. Sinds 1991 werkt hij aan een doorlopende reeks, waarvan intussen 3 delen verschenen zijn: Kleuren in de lucht (1993), Het grote kleurenspeel (1998), en Dromen van de Tijdgrot (2001).

Daarnaast zet Hein zich in voor eigen-wijze (hoog)gevoelige kinderen. Hij is oprichter van het project Kinder-Avonturenland: een permanente ecologische speelleefgemeenschap. Zie www.kial.nl.

De jongen van de zee, de zee is het eerste deel van een magisch-realistische Keltische avonturenreeks voor jonge tieners.

Uitgeverij Magister

www.magisteruitgeverij.nl

www.kial.nl

NUR 283 (10-12 jaar)

De jongen van de zee, de zee

Een keltisch droomverhaal

1: het offer

hein van Elteren

Eerder verschenen van Hein van Elteren:

Kleuren in de lucht

ISBN 90.73798.08.6

Uitgeverij Akasha, Eeserveen

Het grote kleurenspeel

ISBN 90.75636.18.0

Uitgeverij Petiet, Tiel

Dromen van de Tijdgrot

ISBN: 90.73798.63.9

Uitgeverij Akasha, Eeserveen

De jongen van de zee, de zee

Een Keltisch droomverhaal deel 1: Het offer

Hein van Elteren

© 2010 Hein van Elteren/Uitgeverij Magister

Illustraties: Marinus Kalkman

Voorplaat: Nienke Rotermundt

Redactie en opmaak: Ewout Storm van Leeuwen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Magister

Tel: 06 53849149

www.magisteruitgeverij.nl

magisteruitgeverij@gmail.com

ISBN 978.90.72475.07.7

NUR 283 (10-12 jaar)

Dit verhaal ontstond uit een reeks heldere dagdromen.

Het was een spannend avontuur het te schrijven.

Ik wil Ingeta Reinhardt hartelijk bedanken voor haar luisterende oor en zinnvolle commentaar. Ook gaat mijn dank uit naar Liesje van Hemel,

die dit project op verschillende manieren ondersteunt,

en naar Ewout Storm van Leeuwen voor het grondig redigeren van de tekst.

Die is daardoor naar mijn idee nog veel spannender geworden.

Oordeel zelf, zou ik zeggen. Elk nieuw deel bevat weer nieuwe avonturen van Ned en zijn vrienden. Je kunt elk boek over Ned apart lezen.

Ik wens jou toe dat het lezen een groot avontuur voor je is en hoor graag wat je ervan vindt.

Veel plezier!

*PS: als bij een woord een * staat kun je op bladzijde 208 de betekenis vinden.*

Hein van Elteren, voorjaar 2001 – zomer 2010

heinster@hetnet.nl / 06-16972730 / www.kial.nl

Ned

Bij mijn geboorte zei mijn tante: ‘Die grijze ogen, zo diep... je kunt er de bodem niet van zien. Daar krijgen we nog veel mee te stellen.’

‘Welnee,’ zei mijn oom en schonk zich nog eens in. ‘Hij is gewoon een jongen van de zee, de zee.’

Mijn tante keek hem nieuwsgierig aan. ‘Wat bedoel je?’

‘Je weet wel, van die oude legende.’

Elke keer op mijn verjaardag krijg ik het hele verhaal weer te horen. Toch ben ik er trots op dat ik een jongen van de zee, de zee ben. Ik kan zwemmen als de beste en niemand houdt mij bij als ik mijn boot door de branding jaag. Hoog aan de wind, om de Noordklif, daar waar ontelbare meeuwen krijzen. De grijze rotsen zijn er bezaaid met nesten. Vaak trek ik er mijn boot op het strandje en klim recht tegen de Noordklif op. Je moet vooral niet links om het brandnetelbosje heen, want dan raak je zeker klem ergens onder de Overhangende Rots. Nee, de enige manier gaat heel anders. Dat heb ik zelf ontdekt. Lugaid heeft het al vaak geprobeerd, maar hij komt gewoon niet boven, ha!

In het begin durft hij nog wel. Je moet rechts om de brandnetels heen. Dan trek je je op aan de wortels van de oude taxus, tot je met je voeten op de Twee Stenen staat. Nu wordt het spannend. Je voeten staan heel ver uit elkaar, maar als je voorover buigt kun je nét bij de Gevaarlijke Punt. Daar moet je je aan optrekken. Dan pak je met één hand de bovenste wortel. Grijp je mis, dan stort je te pletter op het keienstrand. Natuurlijk grijp ik niet mis. Ik kom altijd boven. Ik ben kampioen meeuweneieren rapen van ons dorp.

Nog twee zomers, dan ben ik veertien en mag ik rennen met de herten in het Beltaneritueel*.

Ik heb geluk dat ik kort voor Beltane geboren ben.

Lugaid báált; hij is op Lughnassad* geboren, midden in de zomer. Hij moet nog drie zomers wachten tot hij mag rennen met de herten. Ik denk dat hij de druïde gaat proberen om te praten. Hij maakt nog kans ook, want zijn moeder is de priesteres van het offer. Als zij met de druïde aanpapt... Lugaid heeft al twee kleine broertjes en een zusje. Ze zeggen dat het kinderen van de gehoornde zijn, maar ik weet wel beter. De moeder van Lugaid krijgt alles gedaan bij de druïde. Lugaid zal dus toch wel tegelijk met mij mogen rennen. Ach, ik loop toch harder.

Als we met Beltane 's nachts buiten zitten en elkaar verhalen vertellen voel ik me soms heel licht. Dan kan ik zó wegzweven door de mist, laag boven de zee. Zeker als een verhaal over elfen gaat en over de Kleine Mensen.

Eén keer zag ik echt een soort elfenheuvel. Maar zo hoog als mijn knie, naast het pad, net in de schemering. In een flits zag ik een diepblauw figuurtje. Het leek op een elfje. Kleiner dan een eekhoorn, sierlijk en licht, met ronde glanzende vleugels. Zoiets moois had ik nog nooit gezien. Ik droom er nog wel eens van.

Ik let er sindsdien op of er vreemde heuveltjes langs het Keienpad zijn. Vooral 's morgens vroeg en in de avondschemering. Dat zijn toch de beste tijden, zeggen ze. Ik vind die verhalen heel mooi. Lugaid niet, hij zegt dat het allemaal onzin is, maar dat denk ik niet. Ik hoop dat hij nog eens echt bij de Kleine Mensen terechtkomt. Dat lijkt me wel lachen. Zeker als hij zo dom is om een bekertje van hun groene drankje, een soort mede*, te drinken. Je moet dat drankje nooit aannemen, zegt de druïde, en al helemaal niet opdrinken, want dan begin je vanzelf te dansen en dansen en je kunt niet meer ophouden.

Maar Lugaid gelooft dat ook al niet.

‘Wat nou,’ zegt hij, ‘je kunt toch zeker je voeten wel weer stilhouden? Die Kleine Mensen zijn zó klein, beweren jullie; hoe kunnen ze dan de baas spelen over ons?’

Ik weet het nog zo net niet. Volgens mij kun je beter oppassen, maar ik ben wel heel nieuwsgierig. Het kan gebeuren dat je vlak voor zo'n heuveltje staat en toch niets ziet, omdat je niet weet waar je op moet letten. En morgen kan die bult alweer verdwenen zijn of een eindje verderop opduiken. Die aardmannetjes, of wat ze ook zijn, moeten wel heel sterk zijn. Of ze kunnen toveren. Dat denkt Gráinne. Ik weet het niet, ik heb het alleen van horen zeggen.

Gráinne.

Ik denk vaak aan haar. Zij is de dochter van de smid. Ze is een zomer ouder dan ik, maar dat zou je niet zeggen. Het liefst speelt ze met haar vriendinnen in de bloemenwei. Ze rennen elkaar achterna, rollen van de helling af of maken kransen van madeliefjes en paardebloemen. Van achter het taxusbosje kijk ik wel eens naar haar. Ze dartelt en danst, zo licht als een veertje in haar witte jurk. Geen stap zet ze verkeerd. Ik droom dan dat ze met mij meegaat in mijn boot, dwars door de golven.

Eén keer heb ik het haar echt gevraagd. Ze lachte verbaasd, mompelde toen dat ze niet goed durfde. Ze is ook een meisje, zou Lugaid zeggen. De meeste andere jongens ook. Daar ben ik het eigenlijk niet mee eens. Waarom is het zo anders om een meisje te zijn? Van mij mag Gráinne best varen en op de rotsen klimmen en ver de zee in duiken vanaf de Gevaarlijke Punt. Maar dat zeg ik niet. Zeker niet tegen Lugaid. Hij lacht me nu al zo vaak uit, omdat ik mijn haar kort heb laten snijden en omdat ik liever niet vecht.

Lugaid wil het liefste een zwaardman worden. Hij vertelt wilde verhalen over veldslagen tegen de Romeinen. Gelukkig zijn die nog nooit hier op ons eiland geweest. Vroeger hadden ze wel een groot stuk van Caledonia* bezet, maar mijn volk heeft ze weten te verdrijven, na heel veel strijd. Dat is al weer lang geleden, maar verder weg op het vasteland wonen nog wel Romeinen. Achter een grote muur die ze dwars

over het land hebben gebouwd. Toch weet je nooit of ze niet een keer terugkomen. Altijd proberen ze alle andere volkeren eronder te krijgen. Toen ze half Caledonia bezet hielden, hakten ze onze heilige eiken om, vermoordden de druïden en de priesteressen en dwongen ons volk te gehoorzamen aan hun keizer. Dat is hun stamhoofd.

Gelukkig zijn ze alweer lang weg uit Caledonia. Maar nieuwe vijanden bedreigen ons: de Denen en de Saksen bijvoorbeeld.

En dan de christenen. Zij komen ook uit Rome, net als de Romeinen. Ook zij kennen heel andere goden dan wij. Heel merkwaardige.

Ik was er bij toen hun priesters ons een keer bezochten.

Twee zomers geleden meerde er een boot aan met zes mannen in lange bruine mantels. Hun hoofden waren kaalgeschoren en ze droegen houten kruisen aan kralenkettingen rond hun nek. Ik kon hun taal niet verstaan, maar een van hen sprak onze taal vrij goed. Hij zei tegen ons stamhoofd dat ze priesters uit Eire* waren.

Ze vertelden over een god die vermoord was door de Romeinen, omdat hij zoveel van de mensen hield. Die god zei dat je niet moet vechten, maar juist vrienden worden. Dat vond ik wel een goed idee.

Onze mannen lachten de Ierse priesters in hun gezicht uit. Ze bleven herhalen dat wij op het verkeerde pad waren. Volgens hen waren onze goden onecht en bedrieglijk. Nou, dat moet je niet tegen Fynn zeggen. Hij is de langste man op ons eiland, bijna zeven voet.

‘Wat is er dan onecht en bedrieglijk?’ wilde hij weten.

‘Dat jullie in meerdere goden geloven, die zo vaak strijd met elkaar leveren,’ legde de priester uit.

‘O,’ zei Fynn. ‘Hoe moet het volgens jullie dan?’

De priester begon een heel verhaal over vrede en dat je van je vijanden moet houden.

‘Wat kan die tovenaars van jullie dan allemaal?’ vroeg Fynn.

De priesters vertelden verhalen over wonderbaarlijke genezingen. We

hoorden dat die god op een groot houten kruis gespijkerd was, omdat hij ruzie kreeg met de Romeinen. Hij stierf en drie dagen later was hij weer levend. Ik begreep niet zo goed wat er gebeurd was, maar Fynn bulderde: 'Jullie tovenaars stierf aan een kruis? Hohoho, noem je dát machtig?'

Uiteindelijk voeren de priesters weg. Ze dreigden nog dat hun god ons zou straffen als wij niet eerbiediger en vredelievender zouden worden.

Ik begreep er niets meer van. Ik voelde me ook heel naar. Waarom komt er toch altijd weer ruzie, als mannen met elkaar praten?

Zo lig ik vaak te denken en te dromen, op mijn rots onder de Noordklif, en te denken aan wat ik allemaal beleefd heb.

Drie manen geleden is het begonnen. Nu ik er weer over nadenk kan ik het bijna niet geloven. Intussen is er zoveel gebeurd, meer dan in de rest van mijn leven.

Als ik kon schrijven zou ik er vast een prachtig boek van kunnen maken. Maar ik kan niet schrijven. Niemand van onze stam kan dat. Wij zijn gewend alles wat we moeten weten van buiten te leren.

Laat ik daarover vertellen, dan komt de rest vanzelf wel. Ja, laat ik jou mijn verhaal gaan vertellen, nu ik alles nog een beetje op een rijtje heb. Er is zoveel gebeurd en het is nog lang niet afgelopen, dat weet ik wel zeker.

Ik begin gewoon met vertellen, dat is het makkelijkste.

De zeehond

Mijn verhaal begint zo'n drie manen geleden, onder aan de Noordklif. Het was kort voor mijn verjaardag. De jongens van veertien zomers die voor het eerst met de herten mochten rennen, praatten over niets anders dan Beltane. Zij hadden geen zin meer in eieren rapen en varen door de branding. Toen was het voor mij niet half zo leuk meer om wedstrijdjes te doen. Ik wist toch wel wie er van de jongere jongens zou winnen: ik.

Toevallig is er dit jaar maar één jongen van dertien zomers oud, Gael. Hij heeft een manke voet en doet dus nooit mee met wedstrijdjes. Hij is leerling bij de druïde. Taxusstaven snijden, kruidendranken maken, zulk soort dingen. Hij schept op dat hij zelf ook druïde wordt en nog wel een beroemde ook. Ik ben benieuwd. Van mij mag hij. Het is goed om een kundige druïde in ons dorp te hebben en behalve Gael heeft niemand van de jongens er zin in.

Het was een stralende dag aan het einde van de lente. Ik was op het strandje onder aan de Noordklif, samen met mijn vrienden Cormac, Angus en Duff. We hadden de hele ochtend gevestigd. We hadden veel gevangen: een paar grote kabeljauwen en een heleboel haringen. We doodden de vissen met onze messen. Een deel ervan bonden we bij elkaar in een stevige doek, zodat de meeuwen er niet aan konden komen. We legden de zak in de boot van Cormac. Die avond zouden onze families een goede maaltijd hebben. Wijzelf wachtten niet zo lang, we roosterden de rest van de vissen boven een vuurtje. Ze smaakten prima. Toen lagen we een hele poos uit te buiken op de keien. De zon kroop tevoorschijn van achter de Gevaarlijke Punt. Het werd meteen goed warm. We trokken onze kleren uit en renden de zee in. Ik

liet me drijven in de branding. Telkens weer die golven over me heen, heerlijk. We zwommen en stoeiden, tot we moe waren en ons op het strand lieten neerploffen.

Toen we uitgepuft waren stelde Angus voor een wedstrijdje om de Noordklif te doen. Ik klom het laatst in mijn boot en wachtte even tot de anderen een voorsprong hadden. Zo werd de wedstrijd een stuk leuker.

Duff had het als eerste in de gaten. Grijnzend peddelde hij wat harder. Net voor de bocht haalde ik mijn vrienden in. We gingen aardig gelijk op. Het werd spannend. De branding kolkt daar flink en er zijn gemene rotsen net onder water. Ik moest heel scherp sturen. Elke keer duwde Cormac me terug met zijn peddel. Het leek erop dat hij ging winnen, maar ik had geluk; ik kwam in een zuigstroom terecht, precies de goede kant op. Met een grote boog liet ik mijn vrienden achter me.

Teleurgesteld voeren ze naar huis.

Ik keek hen na. Het was toen helemaal niet meer zo leuk om gewonnen te hebben.

Ik strekte me uit op mijn rots en liet me verwarmen. Toen ik begon te gloeien stond ik op en klom naar boven. Er lagen nog geen nieuwe eieren in de nesten. Drie dagen eerder had ik er een paar gevonden, maar de meeste meeuwen moesten nog beginnen met leggen. Het was tenslotte nog vóór Beltane. Het zakje dat ik altijd om mijn nek draag bij het eierrapen bleef leeg.

Ik liet me weer over de rand zakken en klom terug, tot ik mijn linker-voet stevig op de Gevaarlijke Punt kon planten. Met mijn andere voet zette ik me af tegen de rotswand en suisde door de lucht. Dat is altijd weer geweldig. Als ik me niet hard genoeg afzet, sla ik te pletter op het keienstrandje. Natuurlijk gebeurt dat niet, ik weet wat ik doe.

De blauwe lucht trok aan me voorbij.

Ik sneed een schuimstreep in de zee toen ik er in plonsde. Weer boven zwom ik op mijn rug terug en liep het strandje op.

De zon stond al lager, hij zou spoedig in een mistbank duiken. Er lag een waas van zilverige glinsters over de zee. De flonkerende golfjes kietelden mijn ogen op afstand.

Ik knipperde een paar keer. Bewoog daar iets in de verte?

Ja, ik zag duidelijk een donker puntje op de zee deinen. Soms verdween het achter een golf. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes.

Het puntje werd groter. Het kwam dichterbij!

Vast een zeehond, dacht ik, ook al zie je die niet vaak bij de Noordklif. Ze houden veel meer van de Zuidbank. Dat is een zandplaat, een eind uit de kust. Bij eb kun je er zo naartoe waden. De zee is daar heel kalm en de zon schijnt er de hele dag. Daarom liggen er vaak zeehonden te luieren. Het is me een paar keer gelukt tussen de zeehonden in de zon te gaan liggen. Heel bijzonder, die grote gladde lijven om je heen. Ze zijn zacht en warm.

De donkere stip was intussen groter geworden.

Ik hield mijn adem in. Het was net of ik een stem in mijn hoofd hoorde. Twee, drie keer meende ik mijn naam te horen: *Ned... Ned... Ned...* Langzaam en hoog, zoals het mekkeren van een meeuw in de lucht.

Had ik het me verbeeld?

Ik maakte kommetjes van mijn handen, om mijn oren heen. Nee, mijn naam hoorde ik niet meer. Toch bleef de klank van die stem natrillen, diep in mijn lijf. Ik huiverde.

De zon was intussen helemaal in de nevel verdwenen.

Ik kon mijn ogen niet van dat donkere figuurtje afhouden terwijl het naderbij kwam.

Het was inderdaad een zeehond, een mooi slank dier, een vrouwtje. Ze zwom rustig naar me toe tot ze niet verder kon en bleef daar drijven. Ze keek me aan met twee grote donkere ogen in haar zachte snuit.

Ze knipoogde naar me! Ik schrok, dat doen dieren toch niet?
Ik kreeg het warm en koud tegelijk en durfde niet langer te kijken.
Ik weet niet meer wat er gebeurde, of ik nu mijn hoofd omdraaide of mijn handen voor mijn ogen deed. In ieder geval was ze verdwenen toen ik weer keek.
Het kostte me grote moeite om in beweging te komen en terug te varen naar ons dorp. Het was al bijna donker eer ik thuis was.

Mijn moeder was een beetje boos. Niet omdat ik zo laat was; daar maakt ze nooit een punt van. Zolang ik regelmatig vis en eieren meebreng laat ze mij mijn gang gaan. Nee, ze vond het niet leuk dat ik het feestmaal gemist had. Iedereen had gezongen en gedanst voor de lentegodin en ik was er niet bij geweest!

Helemaal vergeten door die zeehond...

De vis was natuurlijk allang op. Gelukkig had ik die middag al genoeg gegeten. Bovendien had ik niet zoveel trek. Meestal eet ik me wel twee keer per dag vol. Soms zelfs drie keer, als ik de kans krijg. Maar nu niet. Ik moest telkens aan die zeehond denken. Had ze me echt geroepen? Ik keek of ik een rustig plekje bij een van de vuren kon vinden. Niet bij de oudere jongens, die toch alleen maar zaten op te scheppen over hoe ze met de herten gingen rennen. Ook niet in de buurt van Gráinne. Ik zag haar wel, tussen haar vriendinnen. Ze giechelden nog harder dan anders toen ze me zagen komen. Zouden ze soms ook wat mede gedronken hebben? Opeens vond ik hen erg kinderachtig en liep door naar het volgende vuur.

Daar zong mijn oom Bran met zijn mooie, diepe stem een oud lied, over een van onze helden. Ik kende het bijna uit mijn hoofd. Ik schoof aan bij het vuur. Diarmuid de druïde en Gael waren er ook, met een paar rustige oudere mannen en vrouwen. Die avond voelde ik me wel bij hen thuis.

Met mijn ogen dicht luisterde ik naar mijn oom. Hij begeleidde zichzelf op een trommel. Ik kan makkelijk wegdromen als oom Bran een hartslag trommelt. Dan heb ik geen woorden meer nodig, ik zing mijn eigen lied wel. Maar die avond lette ik juist wel op de woorden. Voor het eerst viel het me op dat het lied niet alleen maar over veldslagen en heldendaden gaat. Er zit ook iets anders in, een beetje verstopt, tussen de regels door. Onze grote held vocht niet alleen voor de vrijheid en tegen de Romeinen, zoals ik altijd gedacht had. Hij vocht ook met zichzelf. Soms hoorde ik hem duidelijk twifelen. Was de vrijheid al die strijd wel waard? De held verlangde naar een prinses in een ver land, die hij maar één keer ontmoet had. Een land in het zuiden, waar de zon altijd schijnt en waar rivieren van honing zijn en bomen van goud. Zou dat land echt bestaan? Ik weet het niet; ik droom zelf ook zoveel. Ik doe mijn best om alleen dingen te zien en doen die echt zijn. En toch... toen ik mijn oom zo mooi hoorde zingen over dat land en die prinses, die paar regels maar, verstopt in dat lange lied, begon ik bijna te huilen. Weer zag ik die zeehond, die naar me keek, en ik hoorde mijn naam, hoog en zacht, achter in mijn hoofd: *Ned... Ned... Ned...*

Mijn oom zong intussen de tekst die hij altijd zingt, over een vreselijke veldslag die ons volk verloor. Onze held wist maar net te ontsnappen, met een aantal van zijn beste krijgers. Ze hadden zich dood kunnen vechten, maar dat deden ze niet. Ze verstopten zich in een bos en maakten een plan om een heel Romeins leger in de val te lokken. Ook dat hoorde ik nu duidelijk. Normaal zou ik allang weggedroomd zijn. Ik lette goed op of de held nog eens aan zijn droomprinses zou denken. Nee, dus. Hij twijfelde niet meer; hij was boos en hard geworden. Een echte man. Zonder met zijn ogen te knipperen lokte hij de Romeinen in de val en slachtte er zelf minstens dertig af. Daarmee werd hij voor altijd beroemd.

De Romeinen trokken zich terug in hun eigen land.

Ik ben blij dat ze nooit hier gekomen zijn. En toch, er is iets raars in dat lied. Waarom twijfelde onze held niet meer? Hij was toch ook maar een mens? En die prinses had hij toch echt gezien? Of niet? Ik wist het niet meer. Ik dacht maar aan die zeehond...

Toen het lied uit was sloop ik naar het wielhuis* van mijn familie. Het lampje bij de ingang flakkerde, het vogelvet was bijna op. Ik pakte de kruik met vet en vulde het lampje bij. Toen schoof ik het gordijn naar onze kamer open. Er was net genoeg licht om te zien dat mijn neefje en nichtje al sliepen. Ook mijn moeder lag al onder haar deken van robbenhuid. Ze gaat graag vroeg naar bed. 's Morgens is ze veel wakkerder, zegt ze altijd. Ik heb dat niet zo, ik hou meer van de avond. In het donker kan ik heel goed zien en wat ik niet zie hoor ik wel.

Ik kleedde me uit en kroop onder mijn dek, in de hoek naast mijn neefje. Al snel viel ik in een diepe slaap.

Toen ik wakker werd viel er een streep zonlicht door het rookgat.

Mijn tante en mijn nichtje waren bezig de as uit de vuurplaats op te ruimen. Mijn oom lag nog te snurken. Als hij eenmaal begint met zingen houdt hij niet meer op en er is altijd wel iemand die zijn hoorn bijvult. Mijn neefje Niall was nergens te zien, hij zou wel buiten spelen met de andere jongetjes. Al dagen waren ze druk bezig steenslingers te maken en op cormorants* te schieten. Niall was heel trots dat hij er voor het eerst in zijn leven een omlaag gehaald had. Dat gebeurde eergisteren. Met de grote vogel nog na spartelend in zijn armen kwam hij het dorp ingierend. Etáin, mijn andere tante, die zo dol is op de druïde, gaf hem een compliment. Ze nam de cormorant van hem over, draaide het gewonde dier de nek om en begon het te plukken.

De veren en de slagpennen bewaart ze altijd. Ze kan er van alles van maken. Het vlees smaakt niet zo lekker, maar het is wel heel nuttig. Als je het goed doorkookt komt er een soort grijs vet vanaf. Daar branden onze lampjes op, snap je. Tante Etáin is vaak bezig cormorants te koken die wij jongens schieten. Ik ben er niet zo goed in. Laat mij maar vissen en eieren rapen. Maar Niall vindt het prachtig. Hij liep de hele dag te zwaaien met zijn steenslinger.

Ik stond op en ging naar buiten. De vuren smeulden nog na. Een paar mannen lagen er omheen, diep in slaap. Fynn was er natuurlijk bij. De zon deed zijn wilde baard opvlammen. In zijn hand hield hij nog steeds zijn drinkhoorn geklemd. Er zat zelfs nog wat mede in.

Niall en zijn vriendjes zag ik in de verte, aan het einde van het Keien-

pad, waar de rotsen beginnen. Ze waren druk aan het jagen. Telkens hoorde ik hun gejuich. Ze hadden dus succes met hun steenslingers, of ze waren gewoon uitgelaten, ik weet het niet.

Ik liep een eindje het Keienpad op, tot aan het eerste pastinakenveld. Daar was mijn moeder onkruid aan het wieden.

‘Hallo Ned,’ zei ze vrolijk. ‘Heb je lekker geslapen?’

‘Ja hoor. Jij ook?’

‘Gaat wel. Ik had niet zoveel moeten drinken, maar het was zó gezellig. Echt jammer dat je niet eerder terug was voor het feest.’

‘Ik weet het. Ik...’ Bijna verklapte ik waarom ik er niet bij geweest was. Ik hoorde duidelijk een stem, in mijn hoofd en tegelijk heel veraf: *Een jongen van de zee, de zee...*

Ik slikte en mompelde iets van: ‘Ik ben in slaap gevallen op het strand. Het was zulk lekker weer.’

‘Dat kun je wel zeggen.’ Ze lachte naar me. ‘Ik hoop dat het met Bel-tane ook zo mooi is. En met jouw verjaardag.’

‘O ja.’ Ik zou twaalf worden! Daar had ik nog niet zo bij stilgestaan. Het zegt ook niet zoveel, een zomer meer of minder. Veertien, dat is pas een leeftijd. Nog twee zomers... Maar een feest is natuurlijk altijd leuk. Op mijn verjaardag zorg ik wel dat ik niet blijf dromen onder de Noordklif.

Meteen zag ik weer die grote donkere zeehondenogen.

‘He Dromer,’ zei mijn moeder. ‘Als je toch niets anders te doen hebt, wil je mij dan niet even helpen met wieden?’

‘Welja, natuurlijk.’

Een tijdje lang waren we samen flink aan het werk. Toen lag het veldje er weer keurig bij.

We hadden trek gekregen en liepen samen terug naar het dorp.

Een paar vrouwen hadden de vuren opgestookt om graankoeken te bakken. Ik rook versgeroosterde rogge al van ver. Mmm...

Het werd een lekker maaltje van broodkoek met zout en zeehonden-
vet. We dronken er water bij, zoals meestal. Mede bewaren we voor
speciale feesten, zoals gisteren en natuurlijk binnenkort met Beltane.

Intussen waren ook de grootste snurkers wakker geworden. Ze deden
hun best om niet te klagen over hoofdpijn, maar ik wist wel beter. Fynn
en oom Bran zagen duidelijk nog wat witjes. Het liefst waren ze gelijk
weer begonnen met drinken, maar mijn tante Ailbe en een paar andere
vrouwen zorgden ervoor dat dat niet gebeurde. Ze raadden de mannen
aan een frisse duik te nemen.

Dat was een goed idee. Even later lag bijna iedereen uit het dorp in de
zee.

We zaten elkaar joelend achterna en lieten ons telkens weer languit in
de branding vallen, tot iedereen genoeg opgeknapt was. Toen klom-
men de meeste mannen in hun boten om te gaan vissen.

De kinderen gingen weer op cormorants jagen, terwijl hun moeders
nog meer deeg kneedden voor broodkoeken.

Ik deed een poosje mee met vissen, maar ik merkte al snel dat ik er niet
echt bij was met mijn aandacht. De anderen trouwens ook niet zo; ze
waren veel te uitgelaten, want we hadden het mooiste lenteweer van de
wereld.

Ik kon rustig wegglijpen naar de Noordklif.

Zonder moeite peddelde ik naar de klif; de warme wind stond net
goed. Ik legde mijn boot vast en liep het strandje op.

Ik voelde dat er iets stond te gebeuren. Tegelijk was het nogal dwaas
wat ik deed. Hoe kon ik weten of die zeehond terug zou komen?

Het glazen eiland

Ik lag op mijn buik op de warme stenen en staarde in de verte. De branding glinsterde zo fel dat ik mijn ogen moest dicht knijpen.

Weer hoorde ik die roep in mijn hoofd: *Ned...Ned...Ned...*

Ik werd als het ware de zee in getrokken. Ik liep het water in, met mijn broek nog aan, tot ik tot mijn nek in de branding stond.

Normaal zou het niet meevallen om zo te blijven staan. Nu leek het of de zee me droeg. Ik voelde me heerlijk licht. Met mijn armen wijd liet ik me deinen op de branding.

Er gleed een schaduw door het water, in een boog om mij heen. Een dolfijn! De schaduw schoof onder me. Ik zag een vin voor me opdemen. Die greep ik vast... en ik zat ik op de rug van een dolfijn!

Mara. Ik hoorde haar naam in mijn hoofd.

Ze koerste direct met hoge snelheid richting open zee.

De tocht voerde de zeestraat over naar het Eiland van de Herten.

Ik was nog nooit zo ver geweest. Het is verboden terrein voor iedereen onder de veertien jaar. Er zouden dichte bossen en een groen strand zijn, heel anders dan op ons eiland. De mensen die er geweest zijn mogen niet praten over wat daar gebeurt, maar verhalen zijn er natuurlijk toch.

Ik ontspande mijn benen. Zolang ik me goed vasthield aan de rugvin kon me weinig gebeuren.

Het eiland werd snel groter. Ik vond het geweldig om er zomaar heen te gaan, twee zomers voor mijn veertiende! Jammer dat ik mijn avontuur helemaal voor mezelf moest houden. Dat heb ik ook een hele tijd gedaan, maar nu kan ik het gelukkig aan jou vertellen.

Het valt soms niet mee om geheimen te bewaren. Ik hoop dat jij het beter kunt dan ik.